

Letní zážitkový pobyt „To místo v lese“

Ve dnech **4. – 8. července 2026** uspořádala **jesenická pobočka EUROTOPIA.CZ, o.p.s.** ve Středisku ekologické výchovy Švagrov pětidenní zážitkový pobyt „**To místo v lese**“ **pro 11 mladých lidí ve věku 14–18 let z náhradní rodinné péče**. Už od první chvíle bylo jasné, že tentokrát nepůjde o úplně obyčejný tábor.

Dobrodružství začalo ještě během cesty autobusem z Jeseníku. Sedadla byla oddělena plachtou, účastníci dostali zelené zdravotnické pláště, komunikace probíhala pouze stručně a heslovitě a cestou každý vyplňoval neobvyklý dotazník plný zvláštních otázek. Po příjezdu na Švagrov byli jednotlivě voláni operátorem k aktivaci, po které získali QR kód s prvními informacemi. Příběh *Místa v lese* právě začal.

Celý první den se nesl ve znamení nejistoty a postupného vystupování z komfortní zóny. Skupina několikrát nacvičovala evakuační protokol, aniž by věděla, zda jej bude skutečně potřebovat. Po setmění ale evakuační signál opravdu zazněl. Se zavazanýma očima se účastníci vydali na náročnou cestu **inspirovanou hrou Pochod trifidů**. Čekal je potok, vysoká tráva, lesní terén i kopce, ve kterých bylo potřeba vzájemně si pomáhat a důvěřovat ostatním. Během výpravy navíc pět členů skupiny nečekaně zmizelo a ostatní netušili, kde jsou ani co se s nimi stalo. Na konci večera čekala na každého obálka s tajnou rolí. Od této chvíle se mezi obyčejnými lidmi ukrývali upíři, vlkodlaci, strážce, vědma i obyčejní lidé a platilo jediné zásadní pravidlo – nikdo nesměl prozradit, kým je. Hra tak pokračovala i ve chvílích, kdy se zdánlivě nic nehrálo.

Druhé ráno přineslo déšť a s ním i příjemné zpomalení. Děti samy využily prostor ke spontánnímu sdílecímu kruhu, na který jsou zvyklé z předchozích pobytů. Ještě před obědem se ale příběh znovu rozběhl jednou z hlavních her celého tábora – **Srdcem lesa**. Ve svých tajných rolích se hráči opakovaně vydávali přes tři pomyslné bariéry lesa, kde na ně čekaly úkoly, hry o štěstí i nejrůznější výhody. Za poslední bariérou získávali runy, kterými měli postupně doplnit chybějící části Srdce. Run však bylo více a každý musel najít právě tu, která do něj skutečně patřila. Pokud se netrefil, nezbývalo než se vydat přes bariéry znovu.

Když se nakonec podařilo Srdce složit, přišlo překvapení – hotová byla pouze jeho světlá polovina. Každá vlastnost má totiž svou sílu, ale také stinnou stránku. Odpoledne proto následovalo hledání druhé poloviny Srdce. Právě rovnováha byla hlavní myšlenkou celé hry. Nešlo o to stinné stránky odstranit a ponechat pouze ty „dobré“. I vlastnost, která je v jedné situaci naší předností, se může v jiné stát překážkou – a naopak něco, co považujeme za slabost, může být ve správnou chvíli naší silou. Stejně jako Srdce lesa potřebovalo obě své poloviny, i v životě je důležité hledat mezi jednotlivými vlastnostmi a jejich projevy rovnováhu. Také jednotlivé role byly vytvořeny tak, aby nebylo jednoduché určit, kdo je silný a kdo slabý. Některé nabízely velké herní výhody, jejich nositelé však museli být nekompromisní a často zůstávali sami. Zdánlivě obyčejný člověk toho naopak zpočátku mnoho nezmohl, ve výsledku se ale mohl stát jednou z nejsilnějších postav.

Večer při hře na motivy **Městečka Palermo** konečně došlo k odhalení jednotlivých rolí. Od herních upírů pak nebylo daleko k těm „lidským“. Následoval sdílecí kruh vedený ředitelkou naší organizace **Petrou Večerkovou** na téma „**Lidský upír – nastavení hranic a umění říkat ne**“. Fantasy příběh se tak přirozeně propojil se skutečným životem, osobními hranicemi, vztahy a schopností postavit se sám za sebe. Deštivý večer už patřil klidnějšímu programu – výrobě náramků z minerálů, společnému kinu a také výkladům jednotlivých run. Bylo zajímavé sledovat, jak často se účastníci v náhodně získané runě a její světlé i stinné stránce dokázali sami najít.

Třetí den se nesl především ve znamení **spolupráce a důvěry**. Účastníci se rozdělili do menších skupin a každý na dobu úkolové procházky symbolicky přišel o jeden ze svých smyslů – někdo o zrak, jiný o sluch či hmat. Velmi rychle tak zjistili, že tentokrát nemohou fungovat každý sám za sebe. To, co jednomu chybělo, musel nahradit někdo jiný. A aby péče nebylo málo, musela se každá skupina během cesty postarat ještě o dvě malá „vlčí miminka“. Odpoledne pak mladí lidé dostali do rukou mnohem větší úkol. Souběžně s jejich pobytem probíhal na Švagrově tábor pro mladší děti a právě pro ně měli připravit závěrečný **Upíří bál**. Tentokrát nedostali od vedoucích hotový scénář – měli sami vymyslet propagaci, výzdobu, hudbu, program i občerstvení. Začali plakátem a videopozvánkou, do jejichž tvorby se s velkým nadšením zapojila celá skupina. Výsledkem byla vtipná upoutávka a především první část projektu, který se postupně stával skutečně jejich vlastním.

Čtvrtý den začal už ve **3:30 ráno**. Ještě za tmy se rozespalá skupina vydala k malé lesní chatě, kde hořel oheň a čekal někdo, koho do té chvíle znala pouze prostřednictvím dopisů a vzkazů – **Strážce lesa**, který zůstával po celý pobyt pro děti neznámý, a jeho první osobní setkání se skupinou tak bylo silným momentem. Ani tentokrát ale nebyla skupina kompletní. Chyběla vedoucí Pavla a Strážce oznámil, že rovnováha lesa stále nebyla obnovena. Pomoci měly runy získané během předchozích dnů. Jenže žádnou už děti neměly. Z neplánované situace nakonec vznikl jeden z nejsilnějších okamžiků pobytu. Každý dostal možnost říct o chybějící vedoucí jednu upřímnou pozitivní věc – čeho si na ní váží a co pro skupinu znamená. Právě tato slova nakonec Strážci stačila, aby ji skupině vrátil.

Následoval společné čekání na **východ slunce**. Přicházející světlo symbolicky uzavřelo hlavní myšlenku celého příběhu. Během předchozích dnů účastníci opakovaně vystupovali ze své komfortní zóny – fyzicky, psychicky i ve vztahu k ostatním. Stejně tak i v životě někdy přicházejí temnější období. Důležité je nezůstat stát a pokračovat dál, protože nikdy nevíme, co nás čeká za další zatáčkou. Po slavnostní snídani s palačinkami u ohně se rozespalá skupina vrátila do tábora a dostala ještě dvě hodiny zaslouženého spánku. Čekalo ji totiž dokončení velkého společného projektu.

Po probuzení převzali mladí lidé organizaci **Upířího bálu**. Rozdělili si role a připravovali výzdobu, hudbu, program, pití i občerstvení pro účastníky mladšího tábora. Nechyběla vlastní „cateringová služba“, kostýmy, společný tanec ani zábava pro malé návštěvníky. Z úkolu, který dostali předchozí den, nakonec vznikl povedený večer a krásné rozloučení obou táborů. Především ale šlo o společný projekt, za který starší děti převzaly odpovědnost a dokázaly ho od prvního nápadu až po samotnou realizaci připravit téměř samy.

Pátý den už patřil především **odměně za společně zvládnutou cestu**. Před odjezdem si účastníci ještě na památku nechali vytvořit dočasná tetování s upířskými motivy, sbalili své věci a s „Golden tickety“ se vydali autobusem do Šumperka. Po společném obědě následovala návštěva laser arény, kterou někteří zažili úplně poprvé. Tentokrát už nebylo

potřeba hledat runy, překonávat bariéry ani zachraňovat rovnováhu lesa – stačilo se společně bavit. Zpět do Jeseníku se skupina vrátila vlakem v podvečerních hodinách.

„To místo v lese“ nebylo jen souborem jednotlivých her. Celý pětidenní pobyt tvořil jeden navazující příběh, ve kterém se střídala nejistota s důvěrou, fyzické výzvy s klidnými chvílemi, fantasy svět s tématy skutečného života a připravený program s prostorem pro vlastní rozhodování. Účastníci postupně dostávali stále větší odpovědnost – nejprve sami za sebe, potom za skupinu a nakonec i za zážitek, který dokázali připravit pro mladší děti.

Cílem nebylo zjistit, kdo je nejsilnější, nejrychlejší nebo nejlepší. Mnohem důležitější bylo zažít, že někdy potřebujeme pomoc druhých, že každá naše vlastnost může mít svou světlou i stinnou stránku, že je důležité umět nastavit vlastní hranice a že překročení komfortní zóny může vést k zážitkům, které bychom jinak nikdy nepoznali.

A možná právě proto celý pobyt nejlépe vystihuje věta, která jej provázela od samotného začátku:

„Říká se, že kdo jednou vstoupí na To místo v lese, už z něj neodejde úplně stejný.“

Pobyt „To místo v lese“ byl součástí pobytových programů zaměřených na rozvoj identity, komunikace a prevenci rizikového chování, realizovaných v rámci **projektu CESTA k lepší budoucnosti**. Jeho realizaci podpořil také **Nadační fond Albert v rámci projektu Rosteme spolu**. Naše poděkování patří také **dárcům z platformy Darujme.cz, kteří se zapojili do naší letní sbírkové kampaně „Pomáháme dětem růst“ a opavskému hypermarketu Globus**, který zajistil část svačin pro účastníky akce.

Projekt CESTA k lepší budoucnosti, reg. č. CZ.03.02.02/00/24_077/0005546, je realizován organizací EUROTOPIA.CZ, o.p.s. v rámci Operačního programu Zaměstnanost Plus.

Vypracovala: Ing. Barbora Nováková

